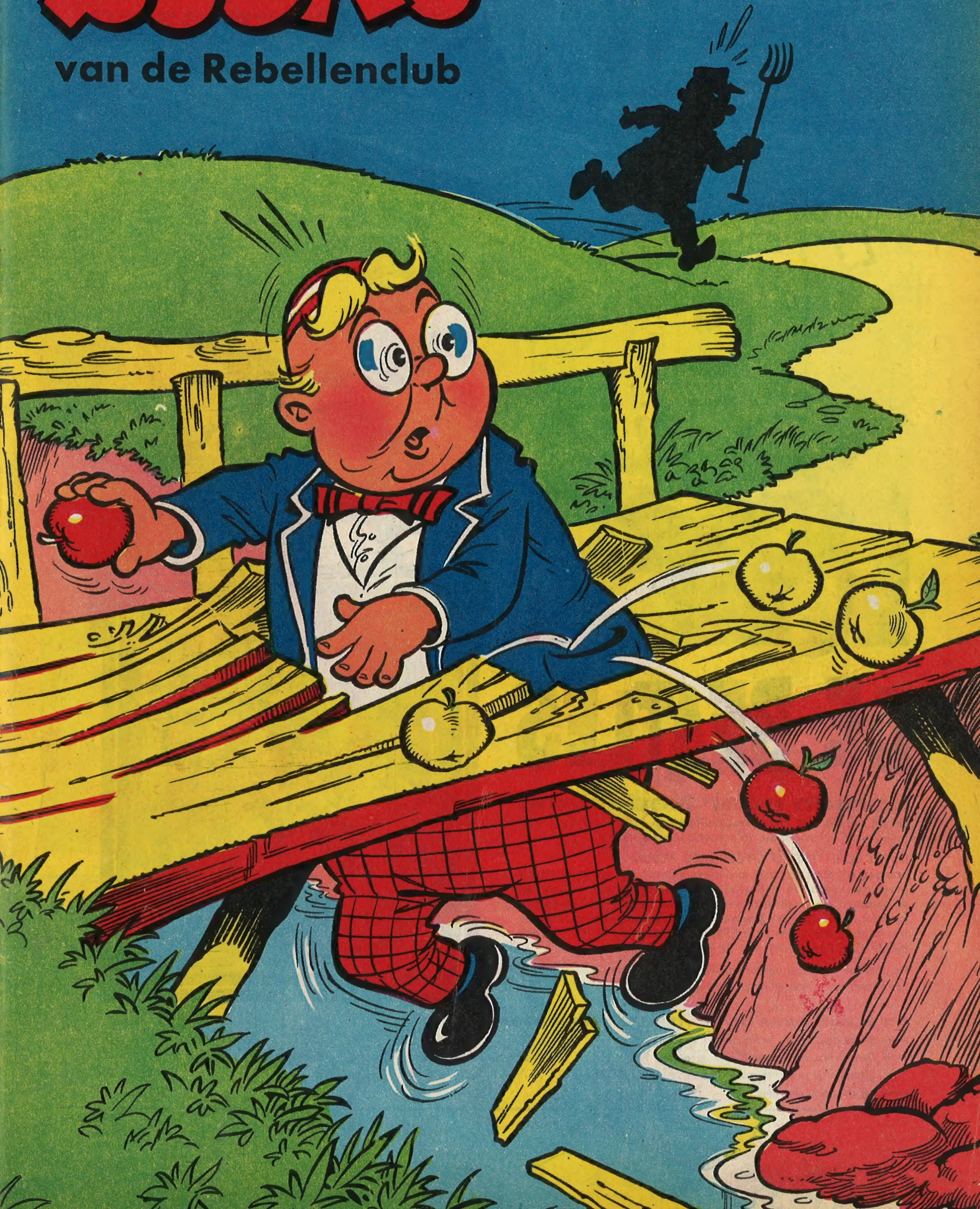
SJORS

van de Rebellenclub

Nr. 22
30 MEI 1964
VERSCHIJNT WEKELIJKS

YEAH YEAH YEAH

'n unieke verrassing voor onze tieners en twens!

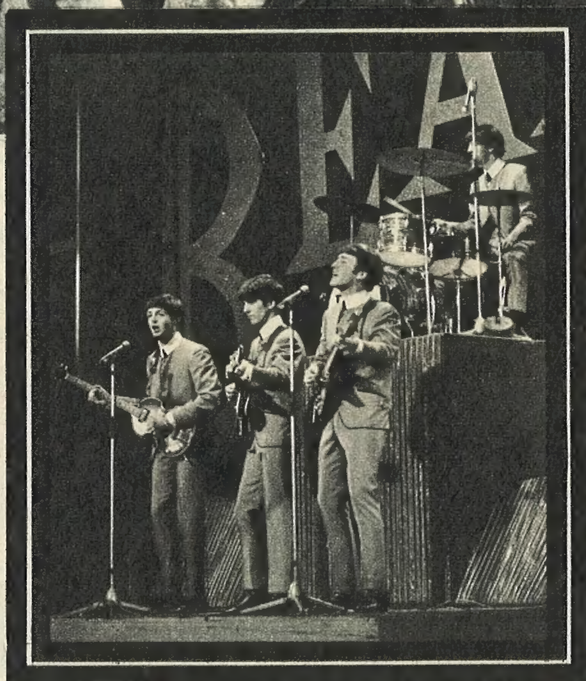
DE BEATLES

komen naar Nederland

en wij komen met een speciale uitgave in kleur over deze vier jongens uit Liverpool die zo'n enorm succes hebben.

IN DIT SCHITTEREND UITGEVOERD ALBUM brengen wij artikelen met exclusieve kleuren- en zwart-wit-foto's over de opkomst van de Beatles, hun triomfen in Parijs en Amerika en opnamen van de in produktie genomen Beatles-film. Bovendien van John, Paul, George en Ringo afzonderlijk een uitgebreide biografie met foto in kleur. En als EXTRA-VERRASSING een UITVOUWBARE KLEURENPLAAT van de Beatles over drie pagina's.

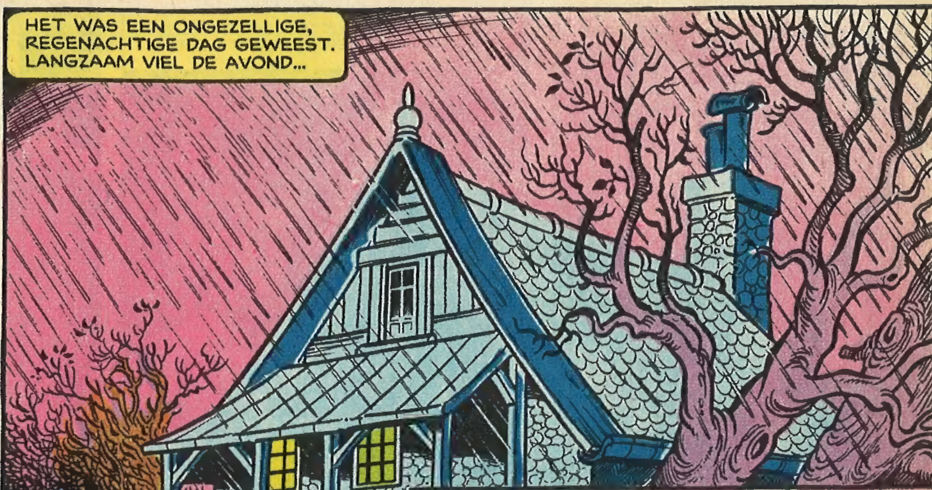
De prijs van deze zeer aparte uitgave bedraagt slechts f 1.25! Bestel snel om teleurstelling te voorkomen.

DIT ALBUM OVER DE BEATLES IS VERKRIJGBAAR:

- *Bij de plaatselijke bezorger van dit blad.*
- *Door overschrijving van f 1.25 op gironr. 9229 t.n.v. de N.V. Drukkerij De Spaarnestad, afdeling Extra-uitgaven, te Haarlem, waarbij op het girostrookje duidelijk moet worden vermeld „DE BEATLES".*
- *Bij uw boekhandelaar.*

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

HET WAS EEN ONGEZELLIGE, REGENACHTIGE DAG GEWEEST. LANGZAAM VIEL DE AVOND...

BAH, WAT EEN WEER, BEO! WEES MAAR BLIJ DAT HET HIERBINNEN ZO WARM EN GEZELLIG IS!
LEKKER WARM... GEZELLIG!

OPA, ZAL IK EEN BEKER CHOCOLADEMELK VOOR U MAKEN MET EEN BESCHUITJE? HEE, WAT LEEST U DAAR VOOR EEN DIK BOEK?

DIT IS EEN PRACHTIG BOEK, MEISJE. HET GAAT OVER OOSTERSE PRINSEN EN SULTANS, DIE IN PALEIZEN WONEN VAN ROZE MARMER. DIE PALEIZEN STAAN IN PRACHTIGE TUINEN, WAARIN DE HELE DAG FONTEINEN SPUITEN...

IN DIE TUINEN WORDEN VAAK GROTE TUINFEESTEN GEHOUDEN, WAARBIJ DE GASTEN ZOVEEL KUNNEN ETEN ALS ZE MAAR WILLEN. REUSACHTIGE ROOMTAARTEN ZIJN ER EN TALLOZE SCHALEN MET GEBAK EN VRUCHTEN! DAT ZOU IETS VOOR MIJ ZIJN!
?

HET SPIJT ME, OPA, GEBAK EN VRUCHTEN EN ROOMTAARTEN HEB IK NIET. WARME CHOCOLADEMELK KUNT U KRIJGEN, EEN HELE BEKER VOL!
GOED, HOOR, DINKIE, JE BENT LIEF!

CHOCOLADEMELK... LEKKER WARM!
JA, JA, HET KOMT IN ORDE!

INTUSSEN NADERDE BUITEN EEN VREEMDE FIGUUR...

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

DE ANDERE GASTEN VAN WITTE BEVER BLIJKEN GIBSON EN OHLERT TE ZIJN.

WIJ HEBBEN ELKAAR TEN-SLOTTE TOCH MAAR WEER GEVONDEN, GIBSON!
ZEKER, MAAR NU STA IK ONDER BESCHERMING VAN DE COMANCHEN!

GEEN RUZIE! NU DE RODE MANNEN DE STRIJDBIJL HEB-BEN OPGENOMEN, WENS IK GEEN NIEUWE VER-WIKKELINGEN. BEGREPEN? HOWGH!

MAG IK MIJN RODE BROEDER EEN GOEDE RAAD GEVEN? DEZE VALLEI IS UITSTEKEND GESCHIKT VOOR HET LEGGEN VAN HINDERLAGEN. ER ZOU WELEENS...
OLD DEATH VERGIST ZICH. ER BEVINDEN ZICH TWEE TOPIA-INDIANEN IN MIJN KAMP. ZIJ HEB-BEN MIJ GEMELD, DAT WINNETOU EN ZIJN KRIJGERS NOG HEEL VER WEG ZIJN.

ENIGE TIJD LATER
HMM... HEB JIJ DIE TOPIA'S AL GEZIEN?
JA ZEKER. IK BEN ERVAN OVERTUIGD, DAT HET VERKLEDE APACHEN ZIJN.

ALS JE HET MIJ VRAAGT, DAN HEEFT WINNETOU TWEE MANNEN, VERMOMD ALS TOPIA'S, OP WITTE BEVER AFGESTUURD OM HEM IN DE VALLEI TE LOKKEN.
WINNETOU IS EEN KRAAN IN HET MAKEN VAN PLANNEN!

JE MOEST EENS WETEN WAT VOOR HUZARENSTUKJES HIJ SAMEN MET OLD SHATTERHAND HEEFT UITGEHAALD.
OLD SHATTERHAND? WIE IS DAT? DIE NAAM HEB IK NOG NOOIT GEHOORD.

HOUHOUHOU!
DAT IS HET KRASSEN VAN EEN UIL.
NEE! HET IS HET GELUID VAN EEN MENS! DE APACHEN GAAN TOT DE AANVAL OVER, WAT IK JE ZEG!

OORVERDOVENDE OORLOGSKRETEN VAN DE APACHEN VERSCHEUREN DE LUCHT.
Hiiiiiiiiiiiiiii!

EEN VERBITTERDE,
MAAR ONGELIJKE
STRIJD ONTBRANDT.

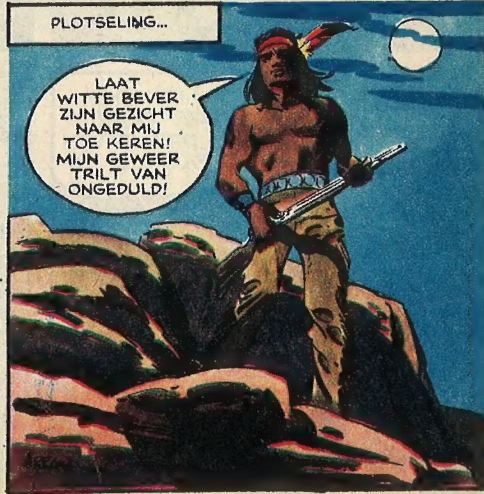

Omdat Tiger Joe weigerde een expeditie voor Sheila Keeler samen te stellen, wendde deze zich — en met succes — tot het ongure drietal Hunter, Storm en Papoulos.

TIGER-JOE

redder in de nood

De vrolijke vijf

Judith had een uitstapje buiten de school georganiseerd. De groep kwam bij de ruïne van het kasteel. . .

van de Edelweiss-school

DE PASSAGIER MET

Kijk," zei Rob Mielen en hij wees met zijn kin in de richting van een dikke, oude meneer, die als een welgedane schildpad in zijn dekstoel lag. Zijn hoofd was kaal, maar daar stond tegenover dat hij een prachtige witte snor had. ,,Zo denk ik dat oom Janchi er uit ziet."

Robs neef, Frans Mielen, bekeek aandachtig de luierende passagier. Toen schudde hij het hoofd. ,,Niks, hoor," zei hij beslist, ,,zo ziet oom Janchi er niet uit. Dit is een echte Amerikaan met zijn rode ruithemd en malle korte broek tot op z'n knieën. Bovendien is hij zo klein en dik. Oom Janchi is vast lang en mager. Alleen dat kale hoofd klopt met mijn voorstelling."

Rob haalde zijn schouders op. ,,De tijd zal het leren," zei hij wijsgerig. ,,Grootvader, die dus de broer van oom Janchi is, is in elk geval klein, dik en kaal én hij heeft een snor. En weet je, Frans," Rob duwde zijn wijsvinger in de maag van zijn neef, ,,dikke mensen zijn vaak veel guller dan magere."

Frans begon hardop te lachen. ,,Heb je dat soms met menskunde op die school van jullie in Biezendrecht geleerd? Bij ons in Amsterdam heeft dat in elk geval in geen enkel boek gestaan. Maar als het waar is, tref ik het niet met jou als gezelschap, Robbie Bonestaak!"

Rob wist even niet of hij kwaad moest worden of met Frans zou meelachen. Hij besloot maar te lachen.

,,Weet je, beste jongen," zei hij vertrouwelijk, ,,ik lijd zo verschrikkelijk aan ischias."

Hun reis naar Curaçao zou twee weken duren, het verblijf daar minstens een maand en de terugreis zou zeker ook een week of twee in beslag nemen. Het was dus verstandiger goede vrienden te blijven.

Even was het stil aan de reling van het reusachtige passagiersschip *Florida.* Beide jongens dachten aan oom Janchi, de zeventigjarige oom op Curaçao, en aan diens brieven van een half jaar geleden. Tot op het moment dat er bij de ouders van Frans en Rob Mielen een brief met een rood-wit-blauw randje uit Curaçao door de bus gleed, was oom Janchi een figuur geweest uit een spannend jongensboek. Hij was de jongen Jan Mielen, die op school wel kón, maar niet wilde leren. De jongen, die het bij geen baas uithield en opeens op een vrachtschip aanmonsterde. En het op dat schip ook al niet fijn vond. Op Curaçao was hij aan land gestapt en daar, op dat kleine rotsachtige eiland onder de warme tropenzon, had hij zijn bestemming gevonden. In Holland werd Jan Mielen als de verloren zoon beschouwd. Hij schreef alleen een kaartje als zijn vader en moeder jarig waren. Twee keer per jaar schreef hij precies hetzelfde: ,,Hartelijk gefeliciteerd, lieve moeder, lieve vader. Met mijn vrouw Claudia en mij gaat het heel goed en wij hopen dat jullie het allemaal ook heel goed maken." Hij was echter nooit met verlof gekomen.

Toch was Jan Mielen zijn familie nooit vergeten. Om de paar jaar, de ene keer na vier jaar, dan weer na zes of twee, kwam er opeens iemand aanbellen. Eerst bij de vader en moeder van Jan, later bij zijn broer Klaas, de grootvader van Rob en Frans. Dat waren dan altijd vrienden van Jan, die de groeten én een mooi cadeau kwamen brengen. En steevast zeiden die vrienden dan: ,,Wij komen u de groeten brengen van Janchi." Zo kwam het dat Jan Mielen ook in Holland bij zijn familie bekend werd als ,,Janchi", het vriendelijke Papiamentse naampje voor Jan.

Naarmate oom Janchi ouder werd, werden de bezoeken van zijn vrienden schaarser. Ook schreef oom Janchi steeds minder. De vaders van Frans en Rob ontvingen niet meer dan één brief in de drie, vier jaar. En dan was het nog maar een kort briefje, waarin dan stond dat oom Janchi het heel goed maakte. Alleen zijn vrouw Claudia was een jaar of zeven geleden gestorven.

Maar nu, een half jaar geleden, waren er uit Curaçao twee heel belangrijke, precies eendere brieven gekomen. Zo belangrijk, dat de familie Mielen uit Amsterdam en de familie Mielen uit Biezendrecht er minstens een week verschrikkelijk opgewonden van waren geweest.

,,Ik word een oude man," had oom Janchi geschreven. ,,O, denk niet dat ik ziek ben: Ik ben zo gezond als de vissen in de Caraïbische Zee. Ik werk in mijn hofje, ik vis en zwem en ik mag nog alles eten van de dokter. Maar, beste mensen, ik word sentimenteel. Ik begin naar mijn familie te verlangen. Naar jullie dus, die ik niet eens ken. Mijn vrouw Claudia is dood en kinderen hebben we nooit gehad. En daar zit ik nu als een oude man, zonder iemand die van mij houdt. Misschien lachen jullie hierom, maar het is waar. Ik heb de laatste maanden heel veel aan jullie gedacht en ik heb jullie brieven nog eens overgelezen. Ja, mensen, dat hadden jullie niet gedacht, hè, dat ouwe Janchi al jullie brieven had bewaard. En nu heb ik een prachtig plan gemaakt. Ik vraag een paar familieleden van me te logeren. Ik wil zelf niet naar Holland komen, want ik ben die kou helemaal ontwend. Ik word al ziek als ik in de kranten lees hoe koud en nat het meestal bij jullie is. Nee, het lijkt me beter dat mijn familie maar eens hier op Curaçao komt logeren. Op mijn kosten natuurlijk. Broer Klaas behoef ik niet te vragen. Die blijft natuurlijk liever met oma achter de kachel zitten, met zijn vijfenzeventig jaar. Na Klaas gingen mijn gedachten eerst naar zijn twee zonen, mijn neven Jan en Arend. Nee, Janchi, zei ik tegen mezelf, die kunnen ook niet komen. Welke baas in Holland zal zijn personeel een paar maanden vakantie geven om een oude oom op Curaçao te gaan bezoeken? Dan de zonen van Jan en Arend. Ik zag op de geboortekaartjes (die ik ook heb bewaard) dat neefje Frans zestien jaar is en neefje Rob zeventien. Toen ik op die schuit aanmonsterde, die me naar Curaçao bracht, was ik ook zeventien. En daarom vraag ik nu aan Jan en Arend en aan hun vrouwen Nettie en Bettie of ze Frans en Rob toestemming willen geven een paar maanden bij me te komen logeren. Leuk voor de jongens, gezellig voor mij. Schrijf me even wanneer ze kunnen komen, dan zal ik hun passagebiljetten in orde maken."

Ja, zo waren de brieven geweest, die de ouders van Rob en Frans een half jaar geleden hadden ontvangen. Meestal moeten vaders en moeders heel, heel lang praten over dergelijke brieven en heel, heel ernstig overwegen of ze ja of nee zullen zeggen. Maar zowel bij Frans als bij Rob was het buitengewoon gesmeerd gegaan.

,,Nou, Arend," had moeder Bettie gezegd, ,,dat is even een buitenkans voor Rob. Hij doet in juni eindexamen en hij slaagt vast wel. Dan kan hij wat mij betreft begin juli naar oom Janchi gaan en daar een paar maanden blijven. Wat verrukkelijk! Ik wou dat ik mee kon!"

HET STIJVE BEEN

DOOR M. J. BOER

,,Tjonge, Jan," had moeder Nettie gezegd, ,,wat een geweldige uitnodiging! Waarom heeft oom Janchi mij niet gevraagd? Ik zou dolgraag eens willen zwemmen in die zalige blauwe zee en me bruin laten bakken in die heerlijke hete zon. Maar ik gun het onze Frans van harte, hoor! Hij doet half juni eindexamen en hij slaagt natuurlijk. Nou, dan kan hij wat mij betreft eind juni op de boot zitten naar Curaçao. Ik wil wel graag dat hij met de boot gaat, want ik vind vliegtuigen toch zulke enge dingen."

Rob en Frans waren allebei geslaagd voor hun eindexamen, zoals hun moeders wel hadden verwacht en ze wilden veel liever met de boot dan met het vliegtuig naar Curaçao, zoals hun moeders gehoopt hadden.

En daar stonden ze nu aan de reling van het prachtige passagiersschip *Florida*, dat hen naar Curaçao, naar oom Janchi zou brengen.

,,Hè," zei Frans, ,,ik heb trek in thee met gebakjes en sandwiches. Ga je mee wat halen? Dan eten en drinken we het in onze dekstoelen op, net als gisteren. Dat vind ik veel leuker dan binnen in de salon te zitten met dit mooie weer."

,,Oké," zei Rob. Samen liepen de neven naar de salon, waar de bedienden druk in de weer waren met de thee.

,,Hallo," lachte de steward Peter, ,,willen jullie je portie weer op een blad hebben? Kan gebeuren, hoor."

Even later liepen Frans en Rob voorzichtig met een blad heerlijkheden naar hun dekstoel. ,,Gelukkig maar," vond Rob, ,,dat de zee zo kalm is. Met storm zouden we niet ver komen."

,,Als het zou stormen, zouden we niet aan dek willen zitten, hannes," antwoordde Frans minachtend.

,,Zo'n hannes zal jij zijn." Rob keek zijn neef woedend aan. Frans moest niet denken, dat hij zich twee keer op een dag liet uitlachen.

,,Sorry, neef," zei Frans berouwvol. ,,Ik bedoelde het niet zo."

Dan moet je het ook niet zeggen, dacht Rob, maar hij zei niets. In plaats daarvan ging hij voorzichtig met zijn blad in de dekstoel zitten. Mmmm, dat zag er allemaal goed uit. Met smaak beet hij in een gebakje.

,,En, jongeman, smaakt het?" klonk opeens een stem naast Rob.

Rob draaide zijn hoofd naar de passagier die in de dekstoel naast de zijne zat. Dat was voor het eerst dat Rob hem hoorde spreken. Ja, nog gekker, het was voor het eerst dat Rob zijn gezicht zag. De man zat de hele dag in zijn stoel te lezen met een zonnebril op.

,,En óf het smaakt, meneer," zei Rob. ,,De zeelucht maakt een mens hongerig."

,,Daar heb je gelijk in," beaamde Robs buurman. ,,Ik heb ook zo'n zin in mijn thee."

,,Waarom gaat u dan geen thee drinken?"

Robs buurman trok een bedroefd gezicht. ,,Weet je, beste jongen," zei hij vertrouwelijk, ,,ik lijd zo verschrikkelijk aan ischias. O, je moest eens weten wat een pijn in mijn been ik heb. Mijn hele been is stijf en het lijkt alsof ik met messen word gestoken bij iedere stap die ik doe. Ik ben dan ook op weg naar Zuid-Amerika. Het klimaat daar is beter voor mensen zoals ik."

,,Maar, meneer," zei Rob, ,,als u zo'n pijn hebt, zal ik even een blad met thee en sandwiches voor u halen. Wilt u er ook gebak bij?"

,,Heel graag, jongeman," zei Robs buurman geroerd. ,,En laat ik me dan eerst even voorstellen: Van Steltenburg."

,,Ik ben Rob Mielen," zei Rob, ,,en dat is mijn neef Frans."

,,Ik vind het heel fijn van je dat je thee voor mij wilt halen," ging meneer van Steltenburg verder. ,,Jij bent tenminste nog een Hollandse jongen zoals de jongens vroeger waren. Zo van ferme jongens, stoere knapen. Die zie je nu niet veel meer. Tegenwoordig zijn het allemaal van die nozems."

,,Toe nou, meneer," klonk de stem van Frans, ,,dat is echt niet waar, hoor. Er zijn veel en veel meer gewone jongens dan nozems. Maar over gewone jongens lees je niet in de kranten. Die zijn niet interessant. De nozems wél. Als er een huis afbrandt, komt het in de krant, maar over de huizen die niet afbranden, lees je niets."

Meneer van Steltenburg schudde in verbazing zijn hoofd. ,,Wel, wel," zei hij, ,,dat heb je leuk gezegd. Wel, wel, van die kant had ik het nog niet bekeken. Zo kan een volwassen man nog iets leren van een schooljongen."

Frans lachte een beetje gevleid. Toen wierp hij zich weer met energie op zijn gebakjes en sandwiches.

Even later kwam Rob terug. Hij droeg voorzichtig een flink beladen blad voor zijn dekstoelbuurman. ,,Alstublieft, meneer," zei hij en hij plaatste het blad op de knieën van meneer van Steltenburg. ,,Ik hoop dat u het allemaal op kunt. Peter de steward laadde het zó vol."

Zonder te antwoorden viel meneer van Steltenburg op de sandwiches aan. Hij at met een gulzigheid, alsof hij in dagen niets had gehad. Frans en Rob keken elkaar eens aan en trokken de wenkbrauwen op. Toen de jongens nog het een en ander op hun bordjes hadden, was hij al klaar. ,,Hè, hè," zei hij, ,,dat heeft gesmaakt."

,,Had u zo'n trek?" informeerde Frans.

,,Eh ja," begon meneer van Steltenburg, ,,tja, zie je, het klinkt misschien een beetje raar in jullie oren, maar ook dat is een onderdeel van mijn ziekte. De dokter denkt dat er verband bestaat tussen mijn ischias en mijn overmatige eetlust. Een verkeerde stofwisseling, als jullie begrijpen wat ik bedoel."

Frans knikte gewichtig. ,,Ja, ja, dat begrijp ik volkomen. Zulke dingen kunnen voorkomen. Maar als u nog trek hebt, wil ik nog wel iets voor u halen."

,,Zou je dat echt willen doen?" Meneer van Steltenburg keek Frans verheugd aan. ,,Heel fijn van je, mijn jongen."

Frans sprong op en rende over het

Toen de jongens op het zonnedek aankwamen, zagen ze juist nog meneer van Steltenburg boven aan de trap van het sportdek.

dek. Korte tijd later was hij weer terug met een volgeladen blad. Hij gaf het aan meneer van Steltenburg, die het nu in kalmer tempo leegat.

„Ik ga zwemmen," zei Rob na een poosje. „Ga je mee, Frans?"

„Oké," zei Frans. De jongens namen afscheid van meneer van Steltenburg en gingen naar hun hut om hun zwembroeken aan te trekken. Even later lagen ze in het water.

„Heerlijk, hè, zo'n avondwandelingetje over de dekken," zei Rob de volgende avond tegen Frans, toen ze om een uur of tien over het schip kuierden. „En we hebben het rijk alleen. De anderen hebben het allemaal veel te druk met bridgen, bingo spelen, dansen en slapen."

„Je vergist je," merkte Frans op. „Kijk maar eens wie daar in de verte staat. Onze vriend meneer van Steltenburg."

„Wat doet die nu nog aan dek," vroeg Rob zich hardop af. „Het lijkt me niks goed voor z'n ischias om zo laat nog aan dek te zijn. De zeewind is nu koud."

„Ik vind het een heel aardige man," zei Frans. „Alleen is hij wel wat vreemd. Hij doet alsof wij zijn knechtjes zijn. Vanmorgen hebben we nota bene vier koppen bouillon met een hele stapel crackers voor hem gehaald, en vanmiddag weer twee bladen thee met toebehoren. Ik. . ."

„Hoor eens, Frans," viel Rob hem in de rede, „ik vind het flauw van je om dat te zeggen. Wij hebben gezonde benen en de hele dag geen snars te doen. Wat doet het er dan toe als we iemand, die haast niet kan lopen, even helpen? Ik. . ."

„Still!" Frans greep Rob bij zijn arm en trok hem achteruit in de schaduw van de opgeklapte dekstoelen. „Zag je dat?" fluisterde hij.

„Wat moest ik zien?" Rob fluisterde ook van de weeromstuit.

„Meneer van Steltenburg kwam deze kant op lopen en hij liep als een kievit. Gauw duiken, want hij kan zo hier zijn."

Tot Robs grote verbazing liep meneer van Steltenburg even later met grote, veerkrachtige passen langs het plekje waar zij zaten.

„Wat zou dat te betekenen hebben?" Frans hijgde van opwinding.

„Ik vind het erg gek," fluisterde Rob. „We moeten hem achterna, Frans."

Heel voorzichtig slopen de jongens op veilige afstand achter meneer van Steltenburg aan. Met twee treden tegelijk beklom deze de trap naar het zonnedek. Toen de jongens ook op het zonnedek aankwamen, zagen ze juist nog meneer van Steltenburg boven aan de trap van het sportdek.

„Nou nou," zei Frans, „dat is vreemd. Hij loopt de trap op als een jonge vent."

„Als een nozem," grinnikte Rob.

„Doe niet zo flauw," bromde Frans. „Vooruit, achter hem aan. Daar moeten we meer van hebben."

De jongens namen de trap met drie treden tegelijk. Speurend keek Frans, die voorop ging, over het sportdek. Maar nergens een spoor van meneer van Steltenburg. „Begrijp jij daar iets van?" zei hij tegen Rob. „Die man moet toch ergens zijn gebleven?"

„Laten we hier voorzichtig rondneuzen," fluisterde Rob. „Hij móét ergens zijn."

Op hun tenen slopen de jongens over het sportdek rond. Er stonden stoeltjes, netjes met een touw erom, aan één kant. De grote judomat lag opgevouwen in een hoek naast een stapel zonnematrassen. Het dek was heel overzichtelijk. Je kon met één oogopslag zien dat meneer van Steltenburg er niet was.

„Dan moet hij die trap naar boven hebben genomen," kwam Rob tot de conclusie.

„Maar er staat verboden voor passagiers op."

„Nou, wat zou dat? Als je die trap opgaat, kom je bij de stuurhut. Het kan toch best zijn dat meneer van Steltenburg een vriend is van de kapitein en dat hij de kapitein een bezoek is gaan brengen?"

„Als hij een vriend van de kapitein zou zijn, zou hij wel met het diner bij de kapitein aan tafel zitten," vond Frans.

Rob dacht even na. „Nu je dat zegt, bedenk ik me dat hij helemaal niet in de eetzaal is 's avonds. Maar hij zal zijn diner wel in zijn hut laten komen. Als je zo'n pijn in je been hebt, heb je natuurlijk geen zin om opgeprikt in de eetzaal te verschijnen. Alleen snap ik niet dat hij plotseling zo snel en goed kan lopen. Gek, hoor."

„Erg gek," vond ook Frans. „Maar laten wij er ons niet het hoofd over breken."

„Wel nee, jò, laten we maar naar onze hut gaan. Ik zou toch die kranten opzoeken met de stukken over de grotten op Curaçao? Dan kunnen we op de grote kaart van jou precies aantekenen waar die grotten met Indianentekeningen moeten liggen."

„Oké, ouwe rover," zei Frans en hij gaf zijn neef een flinke pets op de schouder.

In de hut gekomen, haalde Rob de kranten te voorschijn. „Ik had het de laatste dagen thuis zo druk met alles en nog wat, dat ik niet eens tijd had de stukken over Curaçao uit te knippen. Daarom heb ik maar de hele kranten in mijn koffer geduwd. Even zoeken waar het staat, hoor." Aandachtig begon Rob de pagina's door te lopen.

„Zeg," zei hij opeens, „hoe zou het zijn afgelopen met die bankrover, die brutale boef, die op het politiebureau twee agenten doodschoot en toen ontsnapte? Zouden ze hem al hebben?"

„Bankrover?" zei Frans verwonderd. „Ik weet van geen bankrover. Ik had ook zoveel te doen, dat ik niet eens de kranten heb gelezen."

„Nou, jò, moet je lezen." Rob duwde zijn neef een stuk krant in de hand. „Die boef heeft maar liefst tweehonderdvijftigduizend gulden gestolen."

Terwijl Rob verder bladerde in de kranten, las Frans het stuk over de rover. „Zeg," zei hij opeens, „kijk eens naar die foto."

Rob bukte zich over de schouder van zijn neef. „Wat is er met die foto?"

„Zie je niets bekends?"

„Bekends? Je denkt toch niet dat ik bankrovers en moordenaars onder mijn vrienden heb?"

Frans trok ongeduldig zijn schouders op. „Kijk eens naar die oren."

Een kreet ontsnapte Rob. „Puntoortjes! Dat zijn net zulke gekke puntoortjes als. . ."

„Precies," zei Frans triomfantelijk.

„Maar deze man heeft blond haar en geen snorretje, terwijl. . ." begon Rob.

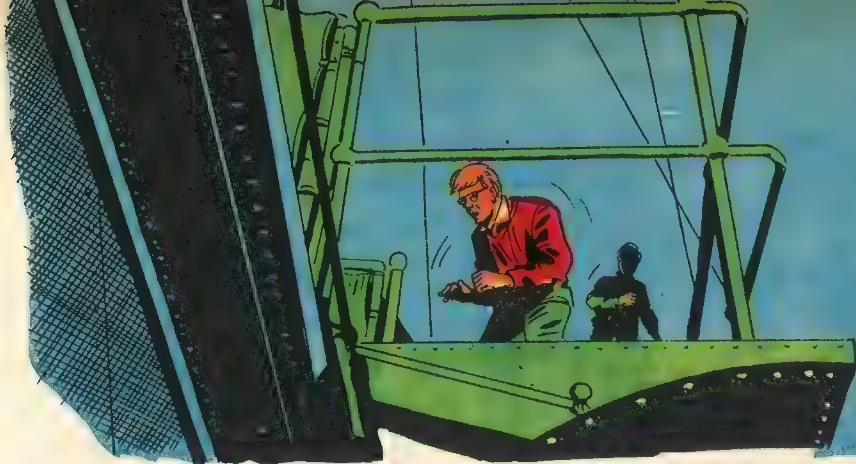
„Kijk eens goed." Frans pakte een zwart potlood en tekende op het kranteportret een zwart snorretje en hij kleurde de haren zwart.

„Hij. . . hij is het! Mijn hemel, dat is meneer van Steltenburg," riep Rob ontdaan.

„Meneer van Steltenburg lijkt sprekend op deze boef," verbeterde Frans.

„We moeten het aan de purser gaan vertellen," zei Rob opgewonden.

„Tut, tut," suste Frans. „En als nu eens blijkt dat meneer van Steltenburg een eerbiedwaardige bankdirecteur is, wat dan? Dan slaan wij een figuur als modder. Nee, we moeten eerst zekerheid hebben. We moeten hem morgen de hele dag schaduwen en verder heel gewoon en vriendelijk tegen hem zijn."

Rob hoorde even lawaai achter zich en toen een enorme klap, alsof er een flinke vracht neerdreunde. „Ziezo," klonk de stem van Frans schril.

„Dat moet je maar kunnen," zuchtte Rob. „Ik doe vannacht vast geen oog dicht."

Het was erg meegevallen met de nachtrust van Rob. Frans had hem zachtjes horen snurken toen hij nog lag te piekeren over meneer van Steltenburg.

Het had de jongens wel veel moeite gekost „gewoon" te doen tegen de vreemde passagier met het stijve been, maar ze waren er redelijk goed in geslaagd. Ze hadden drie koppen bouillon voor hem aangesleept en, zoals de dagen ervoor, twee uitgebreide thees.

En nu was het avond. Het was wel een merkwaardige dag geweest, die Frans zijn lunch en Rob zijn diner had gekost. Maar ja, wie voor detective wil spelen, moet er iets voor overhebben. Meneer van Steltenburg moest de hele dag worden geschaduwd. En Rob en Frans waren tot hun grote verbazing tot de conclusie gekomen dat meneer van Steltenburg de hele dag aan dek had doorgebracht. De meeste tijd had hij op zijn stoel gezeten, maar af en toe was hij een wandelingetje gaan maken met een stijf been. Hij had echter nóch geluncht, nóch gedineerd. Dat had de jongens wel te denken gegeven.

„Zeg, Frans," zei Rob zenuwachtig, „zou het nu niet beter zijn als we de purser gaan waarschuwen? Ik vind het zo griezelig worden. Er is niemand meer aan dek. Alleen hij en wij."

„Doe niet zo sloom," zei Frans boos. „We moeten de zaak eerst rond hebben. Ik heb geen zin een flater te slaan. En nu moet ik naar boven en me verstoppen achter de stoeltjes op het sportdek. Denk erom dat je hem goed in de gaten houdt en wees voorzichtig met schaduwen."

„Oké," zei Rob. Het klonk erg pieperig.

Frans verdween en daar zat Rob alleen achter de dekstoelen verscholen. Had oom Janchi maar nooit die brief geschreven, dacht hij wanhopig. Wat een afschuwelijk avontuur. O hemel, daar komt ie aan.

Net als de avond tevoren kwam meneer van Steltenburg met vlugge, lenige stappen op de trap naar boven af. Rob volgde hem op veilige afstand. Het ging goed tot het sportdek. Toen was meneer van Steltenburg opeens weer verdwenen. Langzaam liep Rob in de richting van de stoeltjes, waarachter Frans verborgen moest zitten. Frans zou nu wel weten waar de man was gebleven.

„Zo, jongetje!" Tot Robs verbijstering werd hij door twee handen als klauwen bij zijn schouders gepakt. „Dacht jij mij te kunnen bespioneren, hè! Ik had jullie gisteravond al in de gaten. Maar nu ben ik er zeker van dat je me bent gevolgd. Ik zal je... ooooooooo!"

De handen lieten Robs trillende schouders los. Rob hoorde even lawaai achter zich en toen een enorme klap, alsof er een flinke vracht neerdreunde. „Ziezo," klonk de stem van Frans schril.

Nu durfde Rob zich pas om te draaien. Daar stond Frans, spierwit en trillend. „Hij... hij... ligt op het dek hieronder," stotterde hij. „Ik deed het met de schouderworp. Hij wilde jou vermoorden. Vooruit, waarschuw de kapitein."

Met twee treden tegelijk rende Rob de trap op naar de stuurhut. „Kapitein," hijgde hij, „er is een verstekeling aan boord, een bankrover, een moordenaar. Hij ligt op het zonnedek. Stuur iemand, met revolver." Toen liet hij zich op de bank neervallen. Zijn trillende benen konden hem niet meer dragen.

Rustig, alsof Rob had gezegd, dat een oude dame haar bril kwijt was, pakte de kapitein de telefoon en belde de boordpolitie. „Zonnedek," hoorde Rob hem als in de verte zeggen. „Voorzichtig, niet ongewapend."

Nog stijf van angst bleef Rob op de bank zitten. Na enige tijd, Rob kon niet zeggen of het vijf minuten of een halfuur was geweest, ging de deur van de stuurhut open en daar stapte iemand van de boordpolitie binnen met Frans.

„Hij leeft gelukkig nog!" riep Frans verheugd. „Jò, ik was zo bang dat hij dood zou zijn. Al is het een gemene boef, toch wil ik niet... brr. Hij heeft alleen maar allebei z'n benen gebroken."

„Ja," viel de politieman in, „dat maakte het werk voor ons wel heel eenvoudig. Als hij in staat was geweest te lopen... Laat ik daar maar niet aan denken, want hij had een revolver in zijn zak."

„Ik zou nu wel graag eens willen weten, wat er precies aan de hand is," zei de kapitein. „Toen dit jongmens zo ontdaan bij me kwam en verstekeling, bankrover, moordenaar, stotterde, leek het me beter eerst te handelen en dan te vragen. Maar nu wil ik dan toch weleens weten wat dit allemaal moet betekenen!"

„Dat zal ik u precies vertellen, kapitein," zei Frans en hij begon het verhaal te doen van de vreemde meneer van Steltenburg met zijn ischiasbeen en grote eetlust. Toen hij bij het portret in de krant kwam viel de kapitein hem streng in de rede: „En waarom zijn jullie toen niet onmiddellijk naar de purser of mij toegekomen? Jullie hebben op een onverantwoordelijke manier met je leven gespeeld."

Frans kreeg een kleur. „Rob wilde naar de purser gaan, kapitein, maar ik wilde niet. Ik dacht dat we beter eerst zekerheid konden hebben. Meneer van Steltenburg had toch net zo goed een eh... de eh... nou, bijvoorbeeld de president-commissaris van deze scheepvaartlijn kunnen zijn en dan hadden wij een snertfiguur geslagen."

De kapitein lachte. „Nou, vooruit dan maar. En ga nu door met je verhaal."

Frans vertelde verder. Hoe hij achter de stoeltjes had gezeten en had gezien dat meneer van Steltenburg wegkroop onder de judomat. En hoe hij toen Rob besloop. „Het enige dat ik toen nog kon doen was hem met een paar judogrepen buiten gevecht stellen," zei Frans zuchtend. „Het was niet mijn bedoeling hem een dek lager te gooien, hoor. Dat ging per ongeluk."

„Als ik me niet vergis, is die worp vijfduizend gulden waard," zei de kapitein.

„Wat bedoelt u?" vroeg Frans verbaasd.

„De beloning die is uitgeloofd voor het opsporen van Bram Brave, zoals zijn werkelijke naam is. Ik ken zijn geschiedenis wel. Ik had er eerst over gelezen in de kranten voordat we vertrokken en later heb ik het hier via de radio gevolgd."

„Woepsi, doepsi!" juichte Frans. „Hoor je dat, Rob? We krijgen samen vijfduizend gulden. Aardig zakcentje voor onze vakantie, hè?"

„Niet te geloven," zuchtte Rob. „Zoveel geld heb ik nog nooit bijeen gezien."

„Dat is het dan," zei de kapitein. „Ik dank jullie voor het opsporen van de verstekeling op mijn schuit, maar ik waarschuw jullie dat je de verdere reis geen gevaarlijke dingen zult doen. Anders zal ik me genoodzaakt zien jullie te laten kielhalen."

„Afgesproken, kapitein," zei Frans lachend. En toen verdwenen de neven naar hun hut, waar ze de hele nacht bleven doorpraten over het avontuur met Bram Brave met het stijve been.

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

De naam Beatles is samengesteld uit de woorden beetle (kever) en beat (ritme).

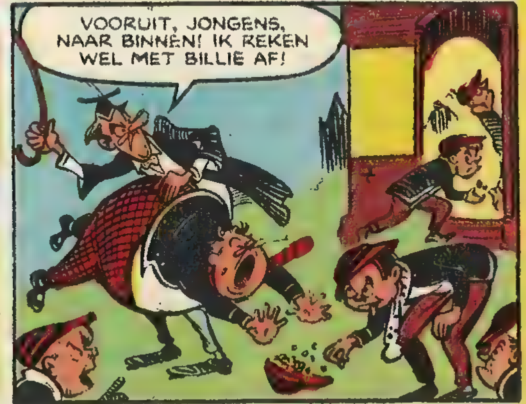

DE LEERLINGEN VAN DE MEISJES-SCHOOL WAREN DOL OP GITARISTEN!

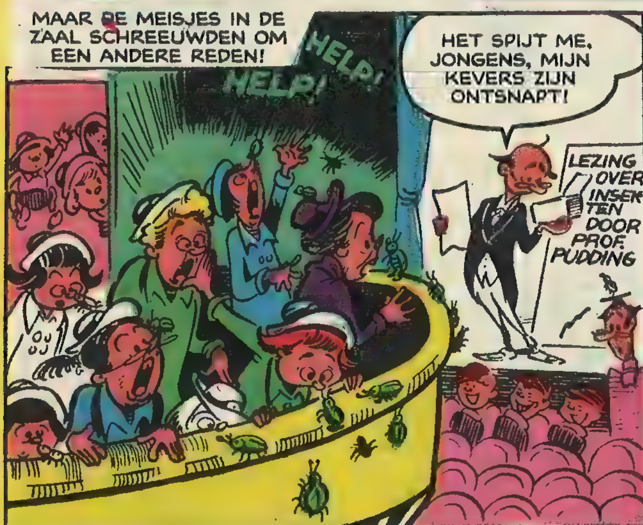

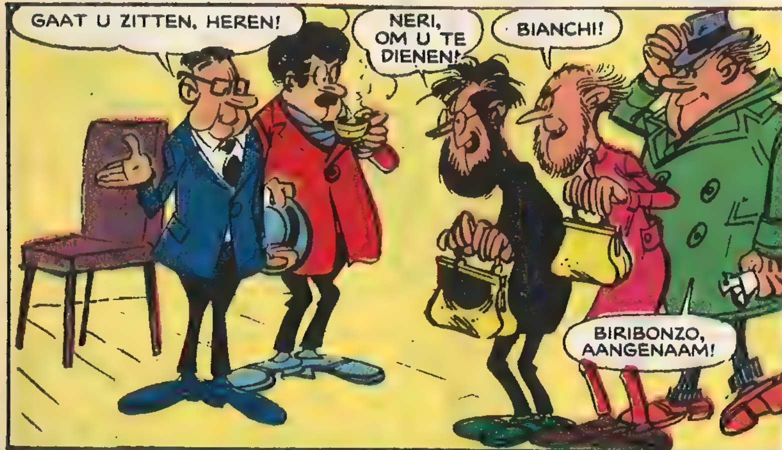

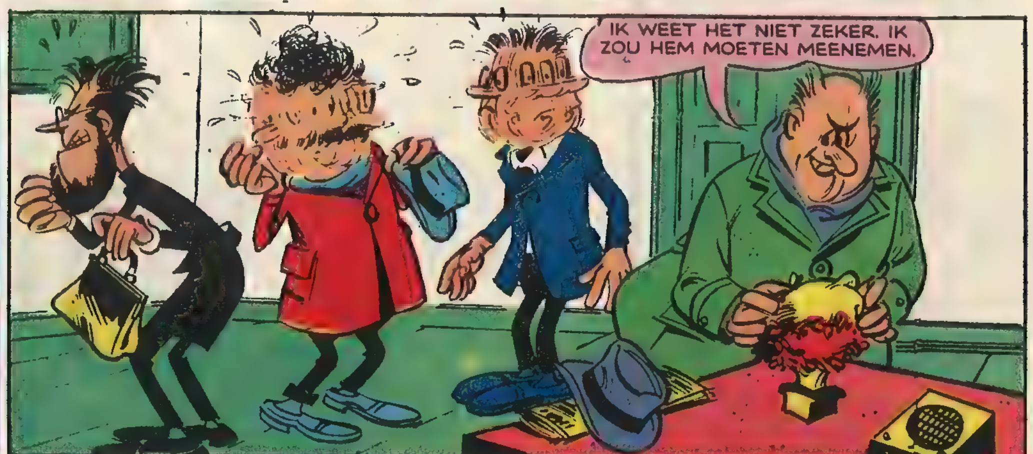
Kareltje Sprint

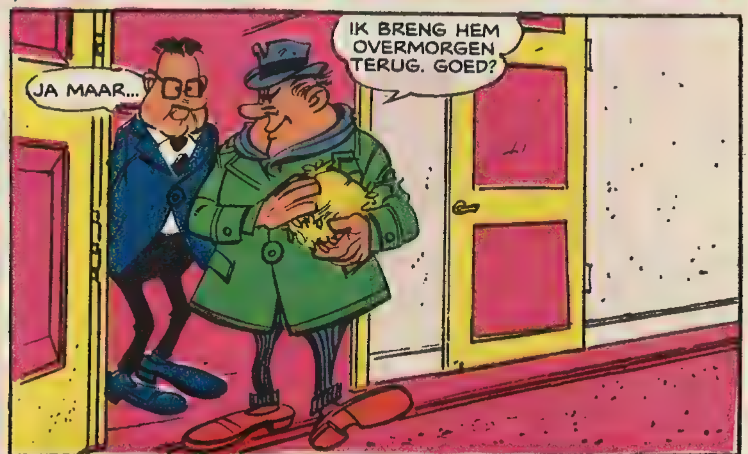

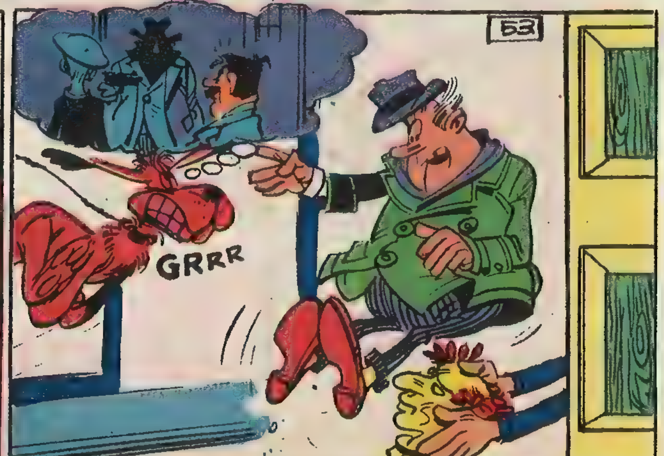

LIEVE HELP, LA PEPPA, ROEP DE MOBIELE COLONNE!
IS BEZIG!
GRRR... WUAUW

HOUD HEM VAST!
MAKKELIJK GEZEGD!
GRRROM

©real presse
MISSCHIEN IS HET BETER ZIJN BAAS TE ROEPEN!
ROEP HEM DADELIJK!

BRAVE TRISTAN... HÈ? HIJ?!
DE CHEF VAN DE DIEVEN!
?!

WEG!
MAAR...
GRRRROM

HOUD HEM VAST! HIJ IS HET!
PAK HEM!
GRR-OEAU!
RROM
HELP!
AAH!

TRISTAN!
HOERA!
IK WORD TURELUURS!
54

Feiten en feitjes

In het oude Egypte was de baviaan een heilig dier, want volgens het volksgeloof was hij de vertegenwoordiger van de god Thoth op aarde. Op Egyptische monumenten komen vaak afbeeldingen van bavianen voor. De baviaan is een aap met een spitse snuit. Hij komt voor rond de Rode Zee, zowel aan de Afrikaanse als aan de Arabische kant. Bavianen leven altijd in grote kolonies.

Het diepste zoetwatermeer ter wereld is het Baikalmeer in Oost-Siberië. Het is omgeven door bergen, die op sommige plaatsen loodrecht uit het water omhoogrijzen. De diepte van het meer bedraagt ruim tweeduizend voet, in het midden echter ruim vijfduizend voet. Het meer is zo groot als heel Nederland; er monden ruim driehonderd rivieren en beken in uit.

*

Zeven steden, waaronder de Griekse hoofdstad Athene en het Turkse Smyrna (nu Izmir geheten), betwisten elkaar de eer de geboorteplaats te zijn geweest van de grote Griekse dichter Homerus, die drieduizend jaar geleden leefde. Zijn grote gedicht „Ilias" verhaalt over de strijd om en de val van de stad Troje, die gelegen moet hebben in de buurt van het dorp Hissarlik in het huidige Turkije. Naast de „Ilias" heeft Homerus ook nog de „Odyssee" geschreven, een verhaal over de reizen van de held Odysseus.

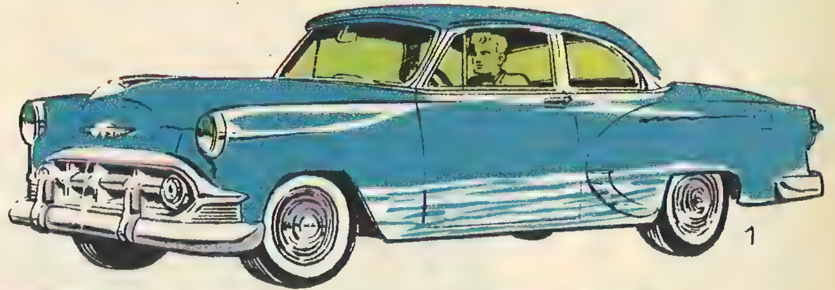
*

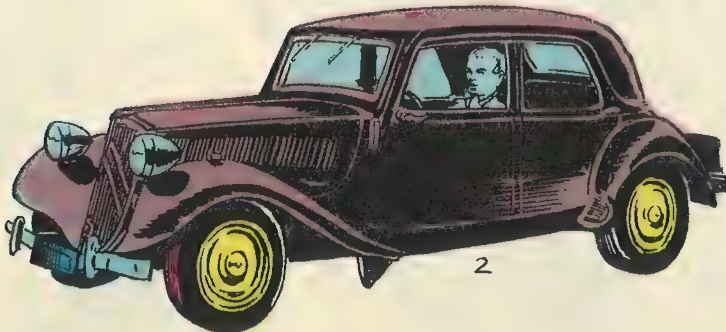
Het Franse Vreemdelingenlegioen is in 1831 opgericht op bevel van koning Louis-Philippe. Het doel was een gelegenheid te scheppen voor beroepssoldaten zonder werk en avonturiers om weer aan de slag te komen. Het legioen, dat hoofdzakelijk uit niet-Fransen bestond, heeft gevochten in de Franse gebieden in Noord-Afrika, in Mexico en in het voormalige Indochina (nu Vietnam). Het legioen doet op het ogenblik geen dienst meer. De strijdmacht is overgeplaatst naar het eiland Corsica, waar men wacht op de officiële opheffing.

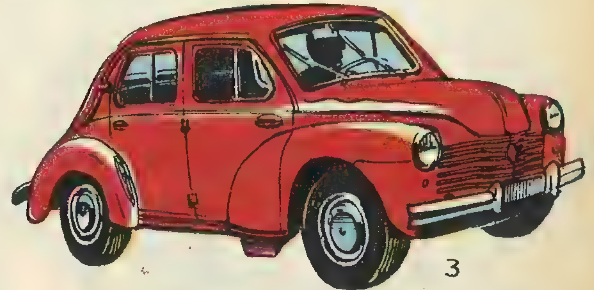

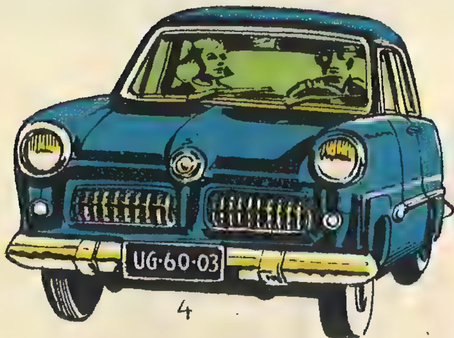
De oudjes doen het nog best...

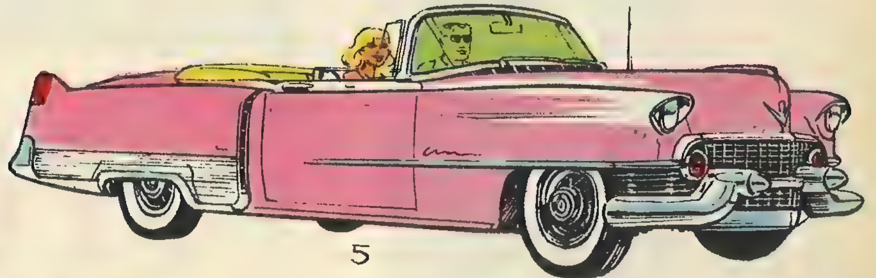
Auto's leven tegenwoordig niet zo erg lang; binnen tien jaar hebben ze meestal wel afgedaan en hebben nieuwe modellen hun plaats ingenomen. Maar er blijven er altijd wel een paar, die het langer uithouden. Op deze bladzijde staan elf auto's getekend, waarvan er tien ouder zijn dan tien jaar. Alle elf modellen rijden nog dagelijks op onze wegen. De vraag is nu: A. Welke van deze auto's is nog geen tien jaar oud? B. Tot welk merk behoren deze elf wagens? Als je denkt dat je eruit bent, vergelijk dan je oplossing met die op bladzijde 30.

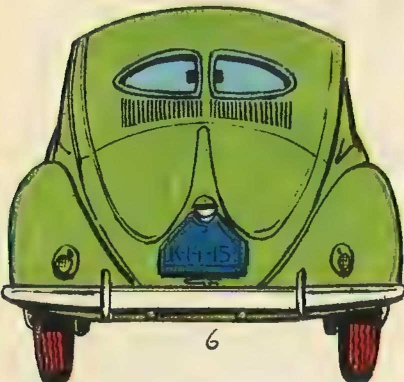

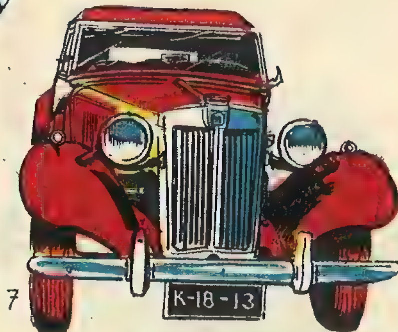

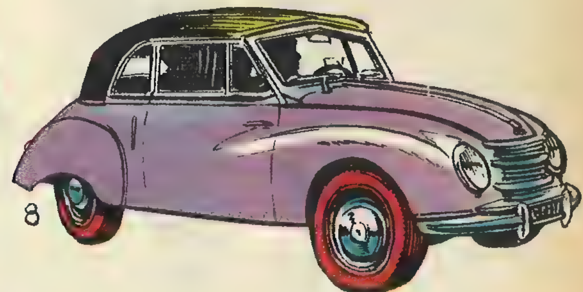

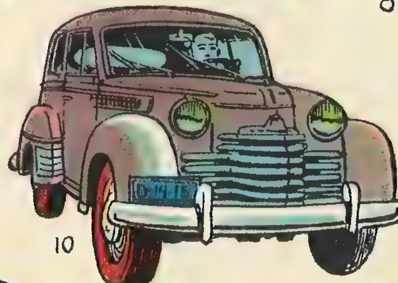

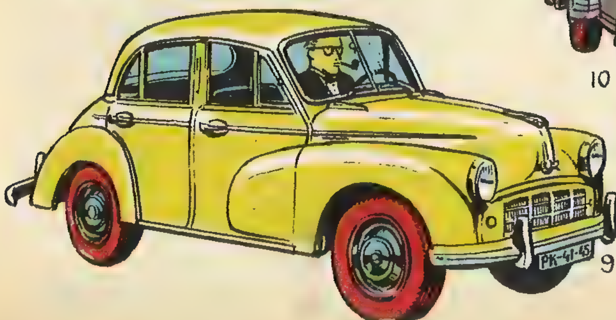

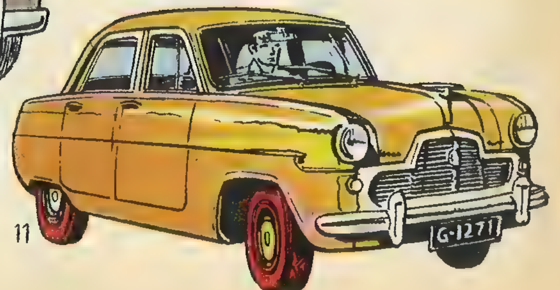

BULTERS.

POLLIE en OLIVIER

Avontuur in Spanje

DOOR DAVID SCOTT DANIELL

TEKENINGEN VAN HERMAN GIESEN

KORTE INHOUD: *De Spaanse stad Albencia met een garnizoen van een bataljon Engelsen wordt belegerd door drie bataljons Franse infanterie van het leger van Napoleon. In de stad bevinden zich ook Olivier Crow, leerling-tamboer, sergeant Trott met zijn dochtertje Pollie en soldaat Pilchard. De toestand is ernstig. Pollie en Olivier besluiten door de vijandelijke linies te sluipen om hulp te halen. In het gebied van de vijand ontmoeten ze sergeant Trott en soldaat Pilchard, die door de Fransen gevangengenomen zijn. Ze willen hen bevrijden.*

***

Nu liep een van de Spaanse zwervers om de gevangenen heen en bekeek hen van alle kanten alsof het koeien waren, die op de markt te koop werden aangeboden. De Engelsen keken kwaad naar de jongens, maar dezen schenen er zich niets van aan te trekken. Het waren wel leuke jongens om te zien, dacht de korporaal. Een van hen had iets meisjesachtigs, met zijn grote ogen en zijn smalle gezicht.

De andere jongen was naar de schildwacht toe gelopen. Hij scheen diens geweer erg mooi te vinden. Hij

stak zijn hand uit en raakte het wapen verlegen aan. De korporaal moest opeens aan zijn zoon denken, zijn zoon Jean-Marie, die heel erg ver weg was in het noorden van Frankrijk en die hij al in geen drie jaren gezien had. Deze Spaanse jongen zou ongeveer van dezelfde leeftijd zijn als Jean-Marie.

De korporaal, die door deze gedachten een beetje weemoedig was geworden, voelde een soort sympathie voor de Spaanse zwerver. Hij riep tegen de schildwacht dat de jongen het geweer gerust even vast mocht houden.

De jongen lachte dankbaar tegen de korporaal. Hij maakte een kleine buiging en nam het wapen eerbiedig van de schildwacht aan. Hij voelde eens aan de glimmende grendel, bekeek de loop, maar zijn speciale aandacht scheen toch uit te gaan naar het kruitmagazijn en de haan. Het wapen boezemde hem blijkbaar zo'n ontzag in, dat hij zelfs met zijn zakdoek de haan en het kruitmagazijn afveegde, voordat hij het wapen met een beleefde buiging teruggaf aan de schildwacht. Daarna voegde hij zich weer bij zijn metgezel.

Nu begonnen de beide Spaanse zwervers tot groot plezier van de Franse korporaal de Engelse gevangenen te bespotten. Ze sprongen voor hen op en neer, wezen honend naar hen en zongen het een of andere spotliedje. De korporaal wilde wel dat hij de woorden van dat lied zou kunnen verstaan, maar het was geen Frans, wat ze zongen. De inhoud van het liedje was blijkbaar erg beledigend voor de gevangenen, want het gezicht van de dikke sergeant werd zo mogelijk nog roder dan het al was, en hij en de soldaat riepen kwaad iets in het Engels tegen de beide jonge Spanjaarden.

Het was inderdaad maar goed dat de Franse korporaal niet kon horen wat Pollie en Olivier op zo'n ogenschijnlijk brutale manier riepen en wat de gevangenen antwoordden!

Want Olivier zei, midden tussen de afschuwelijkste scheldwoorden in, die hij zelfs in zijn stoutste droom nog niet tegenover een sergeant zou durven gebruiken: „Vergeef het me, alstublieft, oom Reuben. Ik meen natuurlijk geen woord van al die scheldwoorden, jij, vet Engels varken van een sergeant, vieze gevangene!"

Pollie gebruikte al net zulke grove uitdrukkingen, maar ze voegde er eveneens aan toe: „Papa, u moet ook tegen ons gaan schelden. U moet net doen of u woedend bent. U ook, oom Pharao! De Fransen kunnen ons toch niet verstaan!" En om er zeker van te zijn dat de Fransen niet achterdochtig zouden worden, begon ze nu in het Frans tegen de beide gevangenen te schelden. „Cochon, sale cochon! Vies oud zwijn!"

Sergeant Trott was nu niet bepaald een talentvol toneelspeler, maar hij slaagde er toch in erg kwaad te kijken en hij riep op bijtende toon: „Pollie, maak in vredesnaam dat je hier vandaan komt! Als je hier blijft, zullen ze jou ook nog gevangennemen!"

Zo ging het nog een hele poos door. Op een toon, alsof hij hun de grofste beledigingen naar het hoofd slingerde, vertelde Olivier, hoe hij zijn kletsnatte zakdoek had uitgewrongen boven het kruitmagazijn van het geweer van de Franse schildwacht, zodat deze met het vochtige kruit niet zou kunnen schieten.

Terwijl Olivier plagend aan soldaat Pilchards oren trok, waarvoor hij onmiddellijk een nijdige schop onder zijn achterste moest incasseren, liet hij onopvallend zijn mes in de hand van de gevangene glijden. Hij zorgde er wel voor dat hij en Pollie tussen de gevangenen en de Fransen in stonden, zodat de vijandelijke soldaten niet konden zien dat Pilchard zich in allerlei bochten wrong om met het mes zijn touwen door te snijden. Even later had oom Pharao ook de touwen, waarmee de sergeant vastgebonden was, doorgesneden.

„Dat was goed werk, Olivier," brulde de sergeant, alsof hij zijn kwelgeesten vervloekte, „maar wat moeten we nu verder doen?"

„Ik geloof, sergeant," zei soldaat Pilchard op zachte toon, „dat we hen het beste kunnen overrompelen. Als Pollie en Olivier naar de muilezels toe gaan en net doen, alsof ze zich druk maken over die beesten, dan springen wij plotseling op de niets vermoedende Fransozen af, we slaan ze buiten westen vóór ze weten wat er aan de hand is, we springen op de wagen en we gaan er met zijn vieren vandoor."

„Ja, zo doen we het, Pharao," beaamde sergeant Trott. „Jongens, gaan jullie maar naar de muilezels toe."

Op dat ogenblik hoorden ze het droge geklikklak van paardehoeven, die op de weg dichterbij kwamen. Een Franse officier, die gekleed was in een schitterend uniform, kwam aangereden op een vurige schimmel. Hij werd vergezeld door eèn ordonnans te paard.

„Wel alle snorharen van de kater!" mompelde soldaat Pilchard. „Nu is het te laat!"

„Dat is kapitein du Clos," zei sergeant Trott. „Dat die nu uitgerekend hier moet komen!"

„Vlug dan toch, oom Reuben," zei Olivier. „Laten we ze nu overrompelen!"

„Dat heeft geen zin meer. We zouden nooit wegkomen met de legerwagen. En wat het ergste is... die Du Clos schijnt buitengewoon in ons geïnteresseerd te zijn. Hij heeft ons vanmorgen ook al verhoord. We hebben al twee keer geprobeerd om te ontsnappen. Maken jullie nu maar dat je wegkomt, voordat ze iets in de gaten krijgen."

„Hij verdenkt ons helemaal niet," zei Pollie. „We blijven hier nog een poosje. Misschien krijgt u nog de kans om te ontvluchten. Je kunt nooit weten."

De Franse kapitein en zijn ordonnans hielden halt bij de Franse korporaal, die, net als de soldaten, was opgesprongen en in de houding stond.

„Kom vlug mee, Pollie," fluisterde Olivier. „Ik heb een idee. We houden hun paarden vast om ze te helpen afstijgen." Ze renden vlug naar de officier toe, maakten een beleefde buiging en hielden gedienstig de teugels van de paarden vast, terwijl de Franse kapitein en de ordonnans afstegen. Sergeant Trott en soldaat Pilchard keken gespannen toe. Ze hielden hun handen nog steeds op de rug, alsof ze nog aldoor vastgebonden waren.

Kapitein du Clos stond even met de Franse korporaal te praten en ging toen naar de beide gevangenen toe. Zijn ene hand hield hij op het gevest

Hij gaf het wapen met een beleefde buiging weer terug aan de schildwacht.

van zijn zwaard en met de andere draaide hij de punten van zijn snor op.

„Dus daar hebben we onze dikke sergeant nog," zei hij in uitstekend Engels. „En daar is die soldaat met de lange neus. Hebben jullie geen ontvluchtingspoging meer gedaan? Ik zou het maar niet weer proberen als ik jullie was, want die takken van de boom lijken me uitstekend geschikt om er gevangenen aan op te hangen!"

De kapitein lachte sarcastisch en vroeg toen aan de korporaal wie Pollie en Olivier eigenlijk waren en hoe ze bij de Franse soldaten terechtgekomen waren. De korporaal vertelde de Franse officier hoe Pollie en Olivier met hen meegereden waren op de legerwagen, en ook, hoe ze de gevangenen zo leuk hadden geplaagd.

Om Pollie en Olivier te beschermen deed sergeant Trott er nog een schepje bovenop. „Het is een stel onbeschofte Spaanse schooiers," zei hij verontwaardigd, „en ik protesteer ertegen, kapitein, dat uw korporaal heeft toegestaan, dat ze ons zo grof beledigd hebben."

„Ze verdienen een flink pak ransel," voegde soldaat Pilchard eraan toe.

De Fransekapitein keek nadenkend naar de beide schooiers. „Dat is zeer interessant!" zei hij. Toen wees hij op Olivier en zei op scherpe toon: „Kom jij eens hier!"

„Ik, meneer?" vroeg Olivier en op hetzelfde ogenblik drong het tot hem door dat hij een grote flater beging. De kapitein had hem in het Engels toegesproken en hij had ook in die taal geantwoord!

„Aha!" zei de Franse kapitein. „Ik zei toch al dat het zeer interessant was! Ik, meneer? Ja, ja! Een Spaanse schooier kan natuurlijk altijd Engels verstaan en hij spreekt het alsof het zijn moedertaal is! Ik dacht direct al, dat jij geen schooier was. Je nek is veel te schoon en je haar is te netjes geknipt. Ik wil weleens wat meer van jullie weten, jongelui. Jullie moeten me maar eens een heleboel vertellen!"

Hij gaf de korporaal een kort bevel en deze liep naar Pollie en Olivier toe.

Toen gebeurde het.

„Honderdelfde regiment, val aan!" brulde sergeant Trott en tegelijkertijd sprongen hij en soldaat Pilchard overeind. Pilchard gaf de kapitein een kaakslag, die een beroepsbokser hem niet zou verbeteren, en de kapitein rolde tegen de grond. Sergeant Trott ontfermde zich over de ordonnans. Voordat de Franse soldaten beseften, wat er aan de hand was, renden sergeant Trott en soldaat Pilchard naar de paarden toe. In een wip zaten ze in het zadel en Pollie en Olivier erachter.

Inmiddels was kapitein du Clos weer wat bijgekomen en trok zijn zwaard.

„Schiet dan toch, ezelsveulen! Schiet ze dood!" schreeuwde hij tegen de schildwacht. Deze legde onmiddellijk het geweer tegen de schouder, mikte op de rug van sergeant Trott en haalde de trekker over. Er was echter geen schot te horen. In plaats van een schot hoorde hij een zachte klik.

„Toe maar, jongens, hop-hop dan toch!" Soldaat Pilchard praatte vriendelijk tegen de paarden en de beide dieren gingen er met een flinke vaart vandoor.

Tegen de tijd dat de Fransen hun geweren hadden geladen, waren de vluchtelingen al veilig en wel om een bocht in de weg verdwenen. Ze raasden er in volle galop vandoor.

Soldaat Pilchard was een behoorlijk ruiter, maar sergeant Trott hield niet van paardrijden, al was hij dan ook al dertig jaar in militaire dienst. Hij hing onhandig in het zadel, hijgend en kermend, en als Pollie hem niet stevig om zijn middel had vastgehouden, dan zou hij al spoedig van het paard zijn gevallen.

Zo galoppeerden de paarden over de stoffige weg, met de oren in de nek en met de staart achter hen aan wapperend. Ze passeerden in roekeloze vaart een colonne Franse soldaten, ze raasden door een dorpje, waar de kippen, de honden en de kinderen in panische schrik alle kanten uit vlogen, en ze hielden de paarden niet in, voordat ze bijna vijftien kilometer van kapitein du Clos en zijn mannen verwijderd waren. De paarden briesten en hijgden; ze schudden hun hoofden en stampten met de benen. Sergeant Trott was aan het einde van zijn Latijn. Hij was kletsnat van het zweet en beefde over al zijn ledematen. Hij liet zich van zijn paard glijden en wankelde naar de kant van de weg. Daar zonk hij neer op een omgevallen boomstam.

„U reed als een echte dragonder, als ik het zeggen mag, sergeant," zei soldaat Pilchard.

Sergeant Trott veegde met zijn zakdoek het zweet van zijn voorhoofd.

„Het was een afschuwelijke rit, Pharao," zuchtte hij. „Ik heb nooit veel aan paardrijden gedaan en ik voel me gewoon geradbraakt. Ik geloof dat alle botten in mijn lichaam gekneusd zijn of misschien wel gebroken."

„Trek je er maar niet te veel van aan, papa," troostte Pollie. „We zijn de Fransen in ieder geval een heel eind

voor gekomen. Ik schat toch altijd wel een kilometer of vijftien."

,,Wat gaan we nu doen, oom?" vroeg Olivier.

,,Uitrusten, Olivier. Mijn geschokte ledematen en zenuwen moeten rust hebben."

Olivier hield zijn handen boven de ogen tegen de felle zon en keek de weg af die ze gekomen waren.

,,Er is nog niets te zien, dat erop wijst, dat ze ons achterna komen," zei hij.

,,Nee, maar dat zal wel niet lang meer duren," zei soldaat Pilchard. ,,Die kapitein du Clos is vast niet tevreden, voordat hij ons alle vier gevangen heeft. Hoe gauwer we weer verder gaan, hoe beter het is!"

,,Ik ga niet meer op dat paard!" zei sergeant Trott beslist. ,,Voor mijn part ga ik lopen of kruipen, maar nooit meer op dat paard!"

,,Over een paar minuten voelt u zich vast al een stuk beter," zei Pollie opgewekt. ,,En dan denkt u er heel anders over. Het is toch zo'n prachtig beest!"

Olivier was naar de andere kant van de weg gelopen, zodat hij een bocht kon overzien, die een eindje verder in de weg was. Hij zag blijkbaar iets dat hem interesseerde, want hij liep door. Een paar minuten later kwam hij terug.

,,Oom," zei hij opgewonden, ,,er staat een paar honderd meter verderop een koets, met twee paarden bespannen, op de weg."

,,Een koets!" zei sergeant Trott. ,,Nou, dat is beter naar mijn zin! Maar hoe komt die daar?"

,,Dat weet ik niet, oom," zei Olivier weer. ,,Maar hij staat er. Het is een mooie koets, zwart met wit, en de deurkrukken lijken wel van zilver!"

Sergeant Trott kwam kreunend overeind. ,,Kom mee," zei hij. ,,Dat moeten we gaan bekijken."

Ze namen de paarden aan de teugel mee naar de lege koets. Het voertuig zag er keurig uit; het glom als een spiegel. Sergeant Trott interesseerde zich vooral voor de mooi beklede kussens!

,,Maar waar zou de eigenaar zijn?" vroeg soldaat Pilchard, terwijl hij zoekend in het rond keek.

Pollie wees naar de verte. ,,Daar," riep ze. ,,Hij zit te vissen."

Wordt vervolgd

Ze raasden er in volle galop vandoor.

Freek en Frank

MET DE ZEERÖVERS ACHTER ZICH AAN VOER ADMIRAAL BOEMS SCHIP OVER DE OCEAAN. FREEK EN FRANK WAREN IN DIEPE RUST, MAAR...

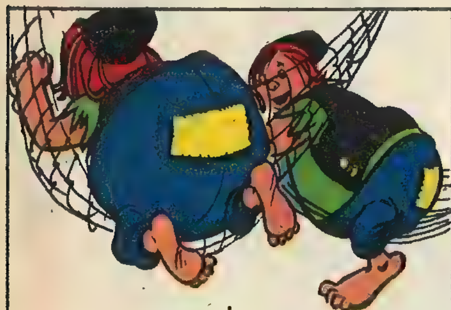
DE ADMIRAAL HAD ZIJN TWEE UUR WACHTLOPEN ACHTER DE RUG EN GING NAAR BENEDEN OM FREEK EN FRANK TE PORREN. „OPSTAAN!" BULDERDE HIJ. „HET IS JULLIE BEURT. KOM ME AFLOSSEN!"

TOEN HIJ NA EEN KWARTIER BEIDEN WEER SLAPEND VOND, TIMMERDE HIJ FREEK, DIE VOOROP LAG, FIKS OP ZIJN BROEK. „NU ZULLEN JULLIE WEL WAKKER WORDEN," GROMDE HIJ.

TOEN DE ADMIRAAL WEER WEG WAS, ZEI FRANK: „WE ZULLEN VAN PLAATS WISSELEN. JIJ HEBT AL EEN KEER VOOR JE BROEK GEHAD, NU IS HET MIJN BEURT!" EN ZO DEDEN ZE.

DRIE TELLEN LATER WAREN ZE ALLEBEI WEER IN DROMENLAND, MAAR DAT ZOU NIET LANG DUREN...

DE WOEDE VAN BOEM KENDE GEEN GRENZEN TOEN HIJ HEN EEN KWARTIER LATER WÉÉR SLAPEND AANTROF.

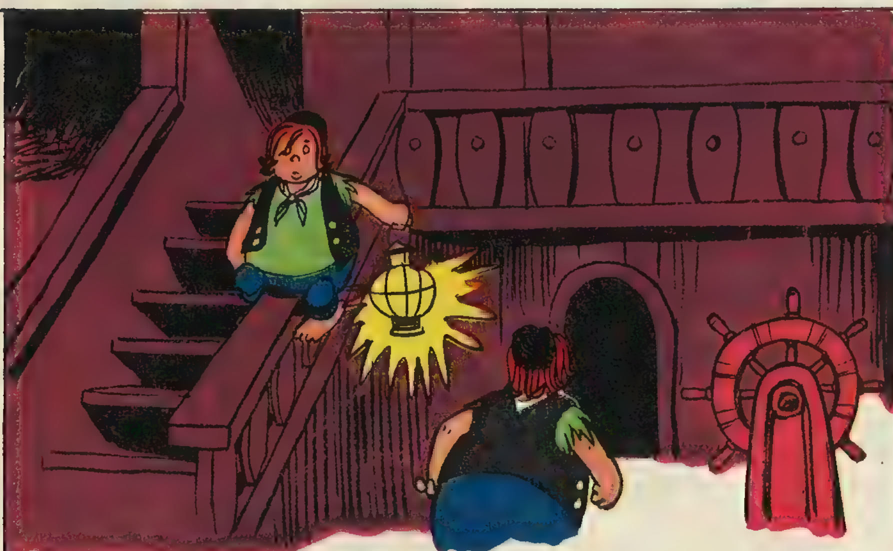
„WEL HEB JE OOIT!" BULDERDE HIJ EN METEEN SLOEG HIJ ER MET ZIJN STOK OP LOS.

KREUNEND EN MET EEN GLOEIEND ZITVLAK KWAMEN DE JONGENS OVEREIND. „ER IS NIETS AAN TE DOEN; WE MOETEN ERUIT," ZUCHTTE FREEK.

MOEIZAAM LIETEN ZE ZICH UIT DE HANGMATTEN ZAKKEN EN TOEN DE ZIEDENDE ADMIRAAL WEER BENEDEN KWAM, STONDEN ZE KLAAR OM DE WACHT OVER TE NEMEN.

SLAPERIG EN HALF OP DE TAST KWAMEN ZE AAN DEK EN VONDEN HET STUURWIEL.

VAN WACHT HOUDEN KWAM NIET VEEL EN VIJF MINUTEN LATER WAREN ZE DE ZEEROVERS FINAAL VERGETEN.

MAAR DE PIRATEN WAREN WÉL WAKKER. TOEN ZE MERKTEN DAT DE BOGEN NIET BEMAND WAREN, KROPEN ZE VOORZICHTIG NAAR VOREN.

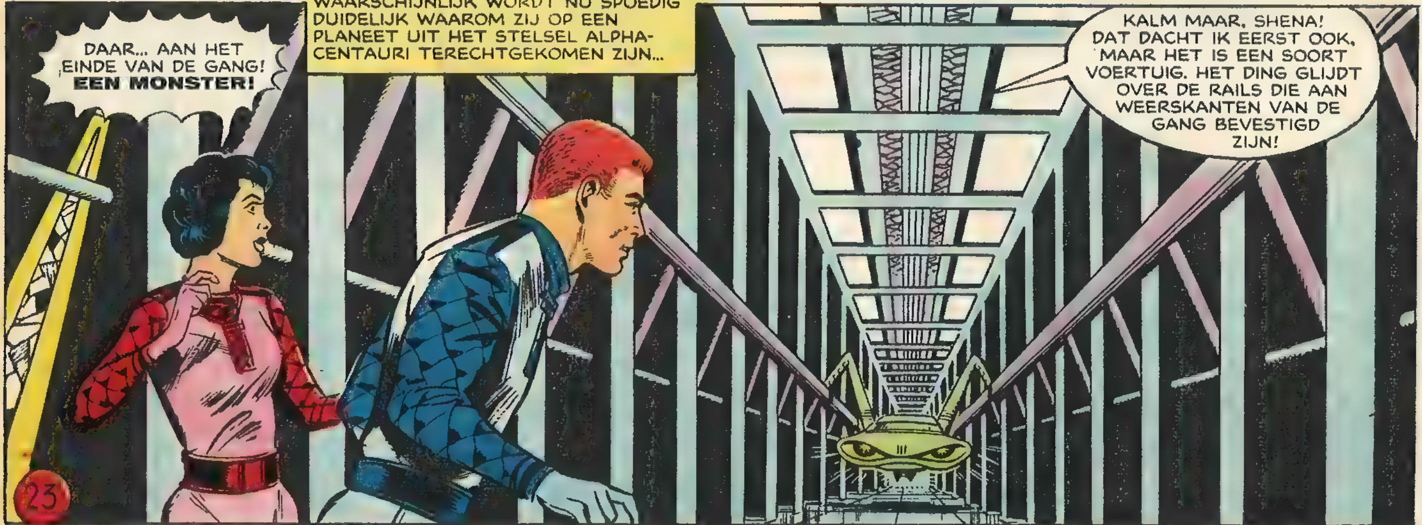

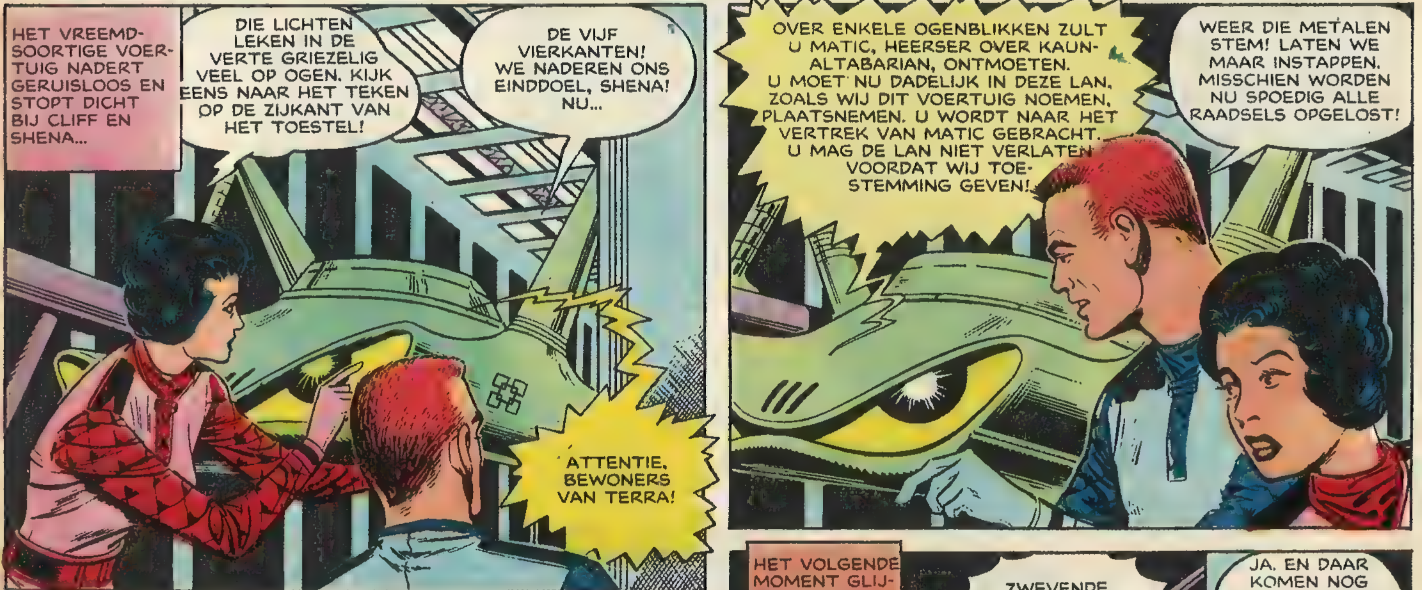
EN TERWIJL FREEK EN FRANK BIJ HET STUURWIEL STONDEN TE KNIKKEBOLLEN, PROBEERDEN ZE MET HET SCHERPSTE MES DAT ZE VINDEN KONDEN DE TOUWEN, WAARMEE HUN SCHIP VASTGEBONDEN WAS, DOOR TE SNIJDEN.

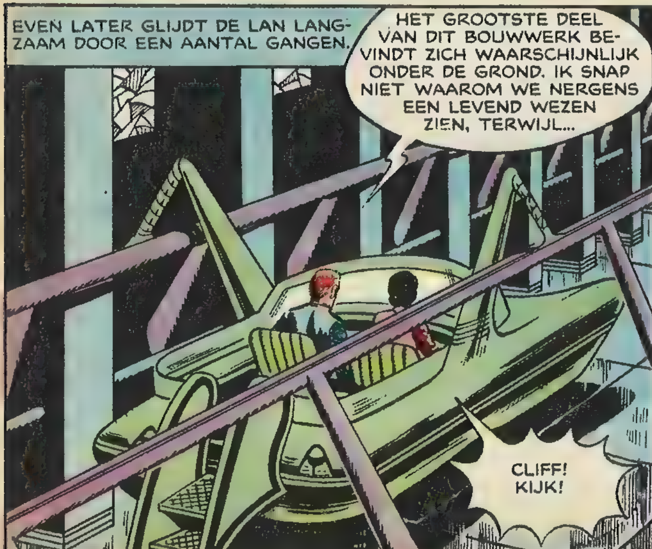
Cliff Rendall

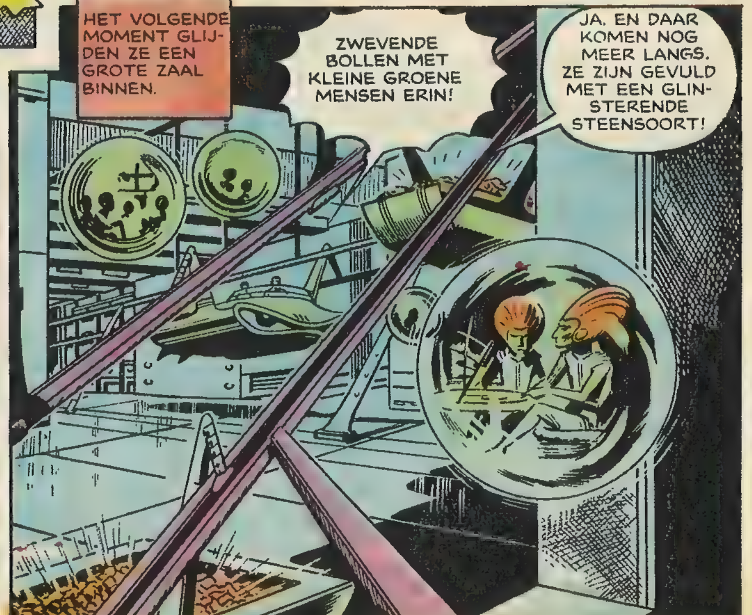
SCIENCE FICTION

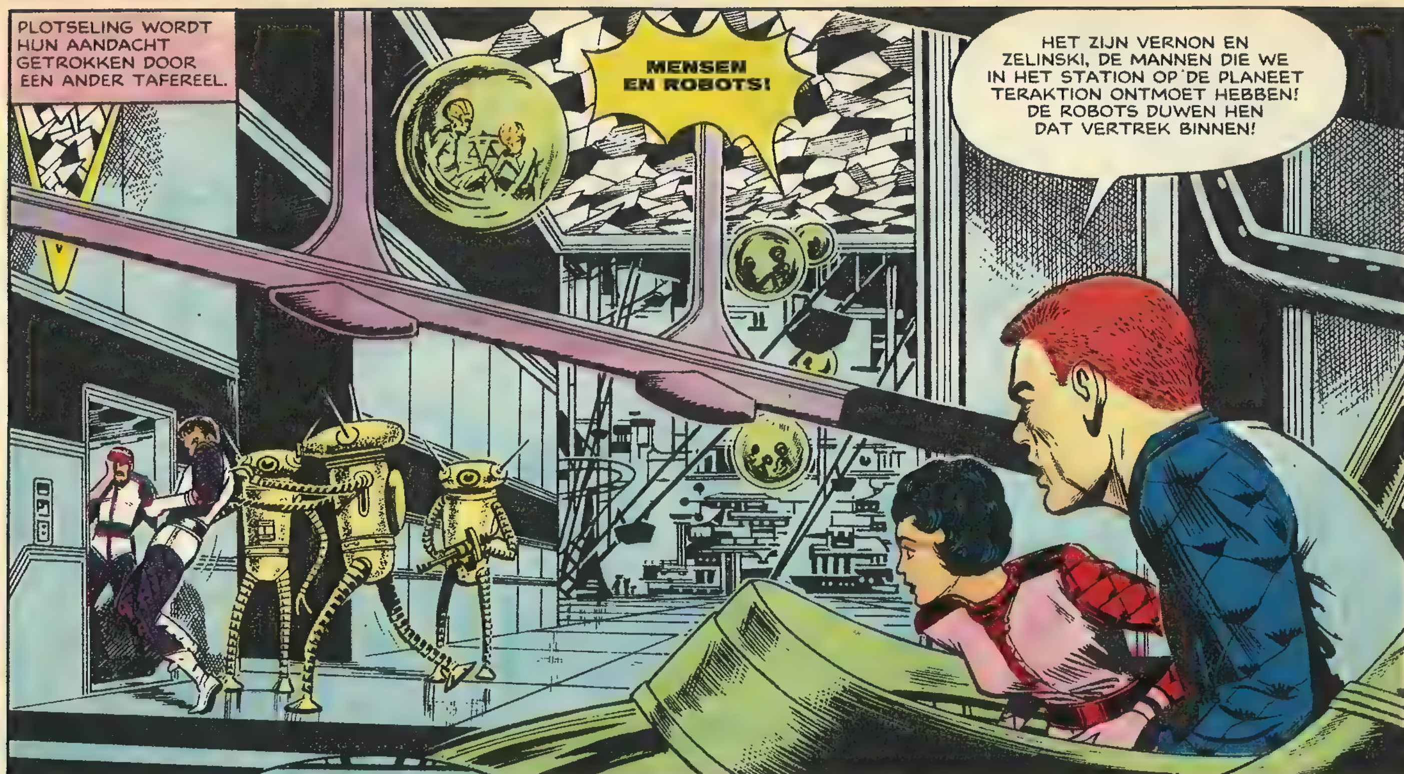
HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

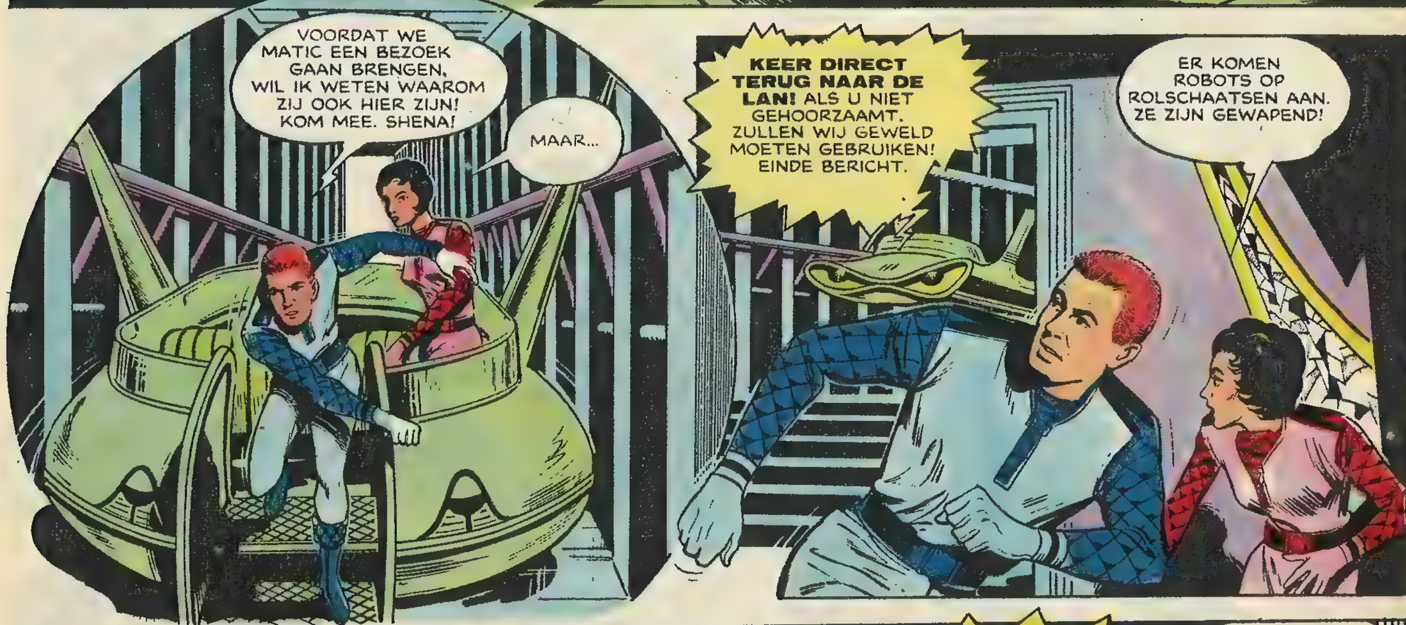

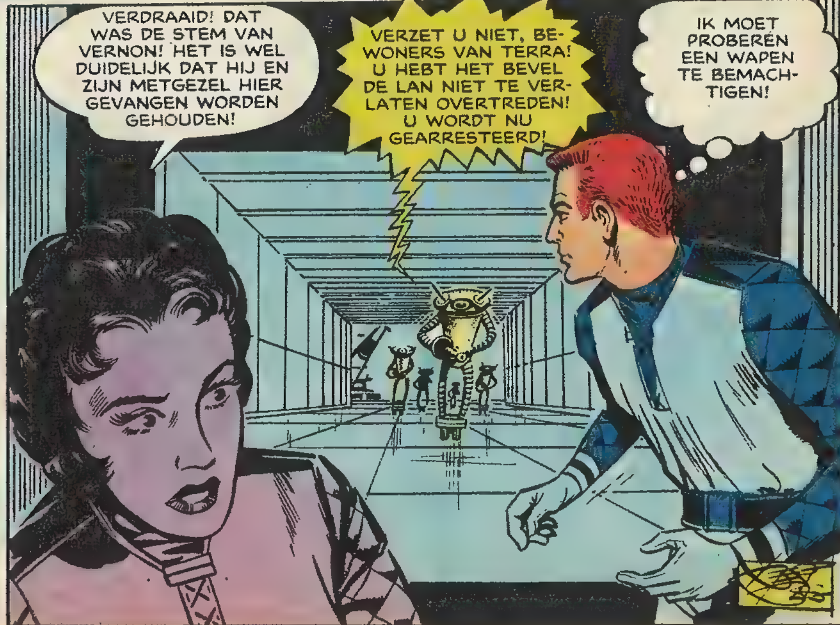

PLOTSELING WORDT HUN AANDACHT GETROKKEN DOOR EEN ANDER TAFEREEL.
MENSEN EN ROBOTS!
HET ZIJN VERNON EN ZELINSKI, DE MANNEN DIE WE IN HET STATION OP DE PLANEET TERAKTION ONTMOET HEBBEN! DE ROBOTS DUWEN HEN DAT VERTREK BINNEN!

VOORDAT WE MATIC EEN BEZOEK GAAN BRENGEN, WIL IK WETEN WAAROM ZIJ OOK HIER ZIJN! KOM MEE. SHENA!
MAAR...
KEER DIRECT TERUG NAAR DE LAN! ALS U NIET GEHOORZAAMT, ZULLEN WIJ GEWELD MOETEN GEBRUIKEN! EINDE BERICHT.
ER KOMEN ROBOTS OP ROLSCHAATSEN AAN. ZE ZIJN GEWAPEND!

VERNON EN ZELINSKI VERDWENEN DOOR DEZE DEUR. EN DIE IS NU HERMETISCH GESLOTEN!
MAAK DAT JE WEGKOMT, RENDALL!

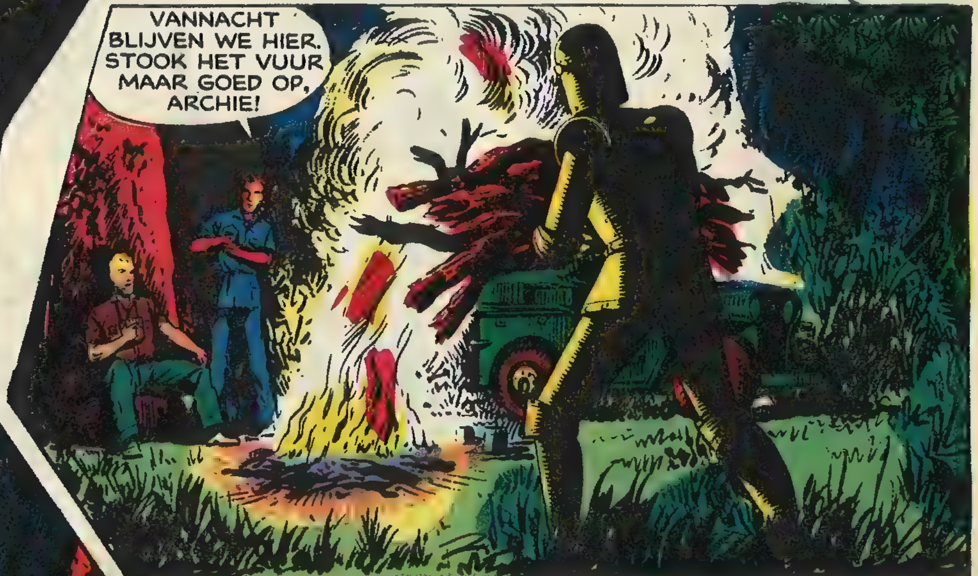

VERDRAAID! DAT WAS DE STEM VAN VERNON! HET IS WEL DUIDELIJK DAT HIJ EN ZIJN METGEZEL HIER GEVANGEN WORDEN GEHOUDEN!
VERZET U NIET, BEWONERS VAN TERRA! U HEBT HET BEVEL DE LAN NIET TE VERLATEN OVERTREDEN! U WORDT NU GEARRESTEERD!
IK MOET PROBEREN EEN WAPEN TE BEMACHTIGEN!

NIEUW VERHAAL!

DE MAN VAN STAAL

TED, KEN EN ARCHIE BEVONDEN ZICH IN EEN ZUIDAMERIKAANS LAND. DE REDEN WAAROM ZE HIERHEEN GETROKKEN WAREN WAS EEN OUDE KAART, DIE KEN VAN EEN OOM GEKREGEN HAD. ZE HADDEN ER GEEN VERMOEDEN VAN WAT HUN TE WACHTEN STOND.

DAT ZULLEN WE MOETEN UITZOEKEN. ALS HIJ BESTAAT, ZIJN WE IN ÉÉN KLAP SCHATRIJK!

OPEENS WEERKLONK EEN WOEST GEBRUL...

PAS OP, EEN JAGUAR!

VLUG, ARCHIE, HELP ONS!

HOU VAST, ARCHIE! DAT DIER MOET ERGENS VOOR GESCHROKKEN ZIJN!

OP TEDS BEVEL DROEG ARCHIE HET BEEST NAAR HET WATER.
LAAT HEM MAAR EEN DUIK NEMEN, DAN KOELT HIJ WEL AF!

DIRECT ZWOM DE JAGUAR WEG.
GELUKKIG, DAT HEBBEN WE GEHAD!
WAAR WAS DAT DIER BANG VOOR?
ARCH

OPEENS WERDEN ZE BESCHENEN DOOR EEN FEL ZOEKLICHT.
WAT...
HET KOMT VAN EEN BOOT!

EEN STEM RIEP HEN TOE:
U BENT OMSINGELD! HANDEN OMHOOG OF WE SCHIETEN!

TED VOELDE ER NIETS VOOR TE GEHOORZAMEN. VLUG GAF HIJ ARCHIE EEN BEVEL.
TRAKTEER ZE MAAR EENS OP WAT VERS FRUIT, ARCHIE!

EEN REGEN VAN VRUCHTEN DAALDE OP DE BOOT NEER.
GOED ZO! DE VOLGENDE LADING!
AAGH!

ARCHIE GREEP EEN ANDERE BOOM BEET, MAAR TOEN RIEP TED UIT:
LIEVE HELP, IK DACHT DAT HET BANDIETEN WAREN, MAAR...

HANDEN OMHOOG EN GEEN PRAATJES!

HET ZIJN **POLITIEMANNEN!**

TERWIJL ARCHIE NOG ONDER DE BOOM LAG, GEHOORZAAMDEN TED EN KEN...
WAT IS ER AAN DE HAND?
DAT WEET JE BEST! JE BENT GEARRESTEERD WEGENS **WAPENSMOKKEL!**

Wie puzzelt er mee?

OPLOSSING SPREEKWOORDPUZZEL UIT HET VORIGE NUMMER

Wee de wolf die in een kwaad gerucht staat.
De gevraagde woorden waren: 1. wol, 2. d.d., 3. wee, 4. fee, 5. ik, 6. nat, 7. de, 8. gat, 9. erwt, 10. c.i., 11. ha, 12. sen, 13. au.

VISITEKAARTJE

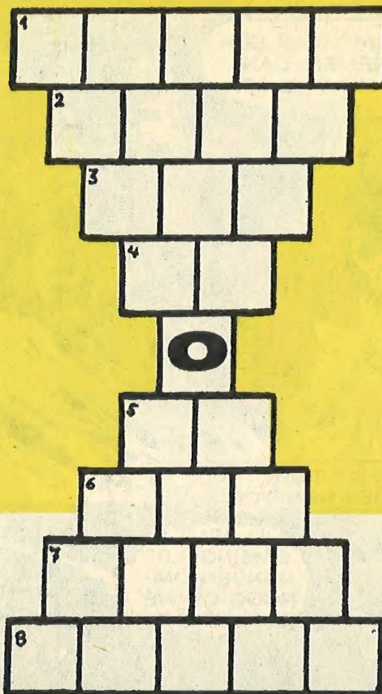
D. SLIM
EDE

Welk beroep heeft deze meneer?

VERGELIJKING

TAK = SIERHUID

Dit rare geval ga je op de gebruikelijke manier oplossen. Je maakt twee nieuwe woorden door van elk woord afzonderlijk de letters door elkaar te hutselen. Als je de goede woorden vindt, zul je zien dat de vergelijking klopt.

ZANDLOPERPUZZEL

Op de rijen van links naar rechts ga je de acht hieronder aangeduide woorden invullen. Je kunt het beste in het midden beginnen met de letter o, want je moet steeds dezelfde letters gebruiken plus één nieuwe, zowel naar boven als naar beneden.

1 Roeiboot
2 Huisdier
3 Oplossing van water en zeep
4 Rund
5 Voorzetsel
6 Insekt dat wol aantast
7 Dwars afgesneden stukje vis
8 Verhit water, dat in damp overgaat

Oplossing DE OUDJES DOEN HET NOG BEST...

van bladzijde 19:

A. Auto nr. 4 is nog geen tien jaar oud. Zijn bouwjaar is 1955.

B. 1 Chevrolet
2 Citroën
3 Renault 4
4 Taunus 12 M
5 Cadillac
6 Volkswagen
7 M.G. Roadstar
8 D.K.W.
9 Morris Minor
10 Opel Olympia
11 Ford Zephyr

VERBORGEN VOGELNAMEN

In elk van de onderstaande vier zinnen is de naam van een vogel verborgen.

1. Eigenlijk moesten de mensen in de zomer elke dag naar buiten kunnen gaan.
2. De aardappelen waren niet gaar en de biefstuk was taai.
3. Het is niet waarschijnlijk, dat de verkeersopstopping u in moeilijkheden zal brengen, zei de pompbediende.
4. Het sprookje van Roodkapje en de boze wolf.

RAADSEL

Ik ben een glad en glibberig beest,
Met *z* een ruimte voor een feest,
Met *b* word ik een dikke zak,
Met *p* een gladde stam of tak,
Met *t* iets dat je goed moet leren,
Met *m* hetzelfde woord als keer en
Met *k* dan ben ik zonder haar.
Welk dier ben ik? Kom, zie maar.

ZIEKENLIJSTJE

Robbie Rosije, Schoolplein 17, Hoensbroek, is al lang ziek. Hij spaart postzegels en speldjes.
Jo van Ermingen (j., 16), Dr. Poelspaviljoen, Sanatorium Hornerheide, Horn (L.), spaart lucifersmerken, foto's van filmsterren en postzegels.

HOUD DE DIEF!

DE GOUDEN STAD

MANDY WILSON EN HAAR BROER KEN WAREN OP KRETA OM UIT TE ZOEKEN WAT ER WAS GEWORDEN VAN PRINSES ELVIRA, IN DE OUDHEID HEERSERES OVER DE STAD VADRA. HUN VRIEND PROFESSOR TAMBLIN HAD HUN DE PLEK GEWEZEN WAAR HET WRAK VAN ELVIRA'S SCHIP WAARSCHIJNLIJK RUSTTE.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.